

Betingelse for, at man kan skaffe Vand, er, at der falder en tilstrækkelig og rigelig Nedbør over det vedkommende Omraade eller i Nærheden. Nu er, som alle ærede Medlemmer ved, de dansk vestindiske Øer beliggende i Tropezonen, og det er forholdsvis meget lave Øer, saa lave, at Passaten ikke bliver drevet til Vejrs i nogen kendelig Grad, idet den gaar hen over disse Øer. Dette medfører, at den aarlige Nedbør ikke er mere end 1200 mm, det vil sige, godt det dobbelte af, hvad der falder i Danmark. Men Øerne har en Temperatur, der i Aarets Løb svinger mellem 20 og 26 Gr. Celsius, det vil altsaa sige, at i den koldeste Maaned er der Dag og Nat gennemsnitlig 20 Gr. og i den varmeste Maaned stiger Temperaturen, saa at der Døgnet rundt gennemsnitlig er 26 Gr. Det fører selvfølgelig med sig en mægtig Fordampning, og hvad er atter Konsekvensen deraf? At det er forbundet med overordentlig store Omkostninger blot ved Brøndboring at skaffe det nødvendige Vand til selve Befolkningen. Men det er ikke nok til Øernes Ophjælpning, nej, hvis disse Øer skal ophjælpes, skal der foretages store Dæmningsanlæg tværs over Bjergkløfterne, for at man kan opsamle den Vandmængde, der strømmer ned ad Bjergene, og derefter paa belejlige Tidspunkter lede den udover det vandtørstende Land, saaledes som man har gjort ovre ved Klippebjergene. Det vil komme til at koste overordentlig store Summer, og saa er det endda tvivlsomt, om der kommer noget ud af det, fordi Jorden er udpint ved ca. 150 Aars uophørlig Sukkeravl, og endelig fordi endnu en Ting kommer til, og det er det, at ingen ved, om de mange Millioner Kroner, vi i saa Fald anvender paa de vestindiske Øer, kommer Danmark til gode.

Der skal Mod til, naar man ser, at samtlige Grunde taler for at gaa ind paa dette smukke Tilbud, da at afvise det og netop nu i denne Tid forspilde tre saa overordentlig store Samfundsgoder, som det, at vi kommer af med de vestindiske Øer, at vi faar 94 Millioner Kr., og at vi faar alle de rige Muligheder i Hænde, som den fulde Besiddelse af Grønland giver det danske Samfund. Hertil kommer saa det, der er sagt i det fortrolige Møde. Om denne Ting kan man jo ikke udtale sig argumenterende, men kan kun udtale sig om sine Indtryk. Ærede Medlemmer har sagt, at de har faaet det Indtryk, at det var et Møde, i hvilket der ikke blev givet nogen Grund, som kunde paavirke en ansvarsfuld dansk Politiker til i Øjeblikket at stemme for de vestindiske Øers Salg. Mit Indtryk var det stik mod-

satte, mit Indtryk var dette, at der foruden de, om jeg saa maa sige, rent handelsmæssige Grunde, der er til at gaa ind paa denne Overenskomst, ogsaa er de bedste Grunde til efter Danmarks hele Stilling i Verden straks at modtage dette Tilbud, og de, der nu vil gaa ud i Valgkampen med den Tro, at de skal komme til at føre den paa Moralens Vegne, skal faa at vide, hvad der i Sandhed er moralsk, naar man handler under Ansvar paa sin Stats Vegne, og de skal faa at vide — og det skal Vælgerne faa at vide — at saglige Grunde forbyder os at udsætte denne Handel.

Formanden: Folketingsmanden for Svendborg Amts 4de Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Starcke: Det er blevet mig sagt, at det ærede Medlem, der nu talte, har angrebet mig meget stærkt paa et Tidspunkt, da jeg var nede at drikke Kaffe. Jeg er ikke i Stand til at vide, hvad der er blevet sagt paa anden Maade end derigennem, at andre ærede Medlemmer har refereret mig det, og da der neppe bliver Lejlighed til ved Hjælp af et Fortryk at imødegaa, hvad der blev sagt, skal jeg her ganske kort bemærke, at efter hvad der blev mig fortalt, har det ærede Medlem læst op, hvad jeg i min Etik har skrevet om Løgn og Sandhed. Det eneste etiske Skeltemærke, man har om de Ting, er, at det ene skaber Tryghed, det andet Utryghed. Det moralsk fordømmelige, som vi alle Vegne møder, hvor vi møder Løgneren, er, at den gør den Person, vi har med at gøre, utryggere at færdes sammen med; han bliver upaalidelig. Der kan derfor i dette at tale en, hvad man kalder objektiv Usandhed, være noget, som slet ikke er Løgn, fordi det ikke skaber Utryghed. Naar en Læge søger at føre en Patient bag Lyset, som man siger, da skaber han ikke Utryghed. Naar en Krigsminister svarer saaledes, som den højtærede Finansminister citerede, et Eksempel, som jeg ogsaa tiltraadte i mit Foredrag i Gaar, skaber han ikke Utryghed. Det er netop det, som ethvert moralsk Instinkt siger: hvor skaber man Utryghed? Det er det, den højtærede Finansminister har skabt. Han har skabt en Utryghed til Regeringens Erklæringer i Forhold, hvor vi skal kunne stole paa, at Erklæringer, der bliver afgivet, ikke har en dobbelt Bund. Uden det er Samfundslivet umuligt, og i det offentlige Forhold mellem Folket og dets Minister er den Erklæring, at man har